

Sygn. akt II Ca 732/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSO Ewa Tomczyk (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa J. L. i L. L. (1)

przeciwko (...) we W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 19 lipca 2017 roku, sygn. akt I C 460/16

1. z urzędu prostuje oczywistą omyłkę pisarską w ten sposób, że w komparycji i sentencji zaskarżonego wyroku w miejsce siedziby pozwanego „w K.” wpisać prawidłowo „we W.”;

2. oddala apelację;

3. nie obciąża powodów J. L. i L. L. (1) obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego (...) we W. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSO Dariusz Mizera SSO Ewa Tomczyk

Sygn. akt II Ca 732/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Opocznie oddalił powództwo J. L. i L. L. (1) skierowane przeciwko (...) z siedzibą w K. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i nie obciążył powodów obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

L. i J. małżonkowie L. zawarli z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytową nr (...). W związku z brakiem terminowych spłat umowa ta uległa wypowiedzeniu.

W dniu 5 marca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie w sprawie sygn. akt VI Nc-e 409366/13 z powództwa (...) Bank (...) S.A. Oddział – (...) w Ł. wydał nakaz zapłaty przeciwko L. L. (1) i J. L. nakazując im zapłatę kwoty 59.324,29 zł oraz zwrot kosztów procesu w kwocie 742,00 zł.

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 lipca 2014 r. pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) S.A. Oddział – Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w Ł. dokonał przelewu przysługującej mu w stosunku do L. i J. L. wierzytelności na rzecz (...) z siedzibą w K..

Na dzień 11 lipca 2014 r. zadłużenie z tytułu przedmiotowej wierzytelności wynosiło łącznie 67.438,84 zł.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2014 r. (...) z siedzibą w K. wezwał J. L. do spłaty w/w zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Opocznie nadał nakazowi zapłaty z dnia 5 marca 2013 r. wydanemu przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie w sprawie sygn. akt VI Nc-e 409366/13 klauzulę wykonalności na rzecz (...) z siedzibą w K., na który przeszło uprawnienie wierzyciela (...) S.A.

W dniu 19 sierpnia 2014 r. J. L. odbył rozmowę telefoniczną z przedstawicielem (...) z siedzibą w K., w trakcie której ustalono, że należność zostanie rozłożona na raty i określono nowe terminy spłaty zobowiązania.

L. i J. małż. L. pisemnie zobowiązali się do wpłaty na rzecz (...) z siedzibą w (...) rat miesięcznych w kwocie 700,00 zł i 24 rat miesięcznych w kwocie 3.583,07 zł. Wszystkie raty miały być płatne 31 dnia każdego miesiąca począwszy od 31 sierpnia 2014 r.

Ponadto L. i J. małż. L. oświadczyli, że w przypadku uchybienia przez nich terminowi zapłaty części lub całości którejkolwiek z rat spłaty należności wierzyciel będzie uprawniony do postawienia w stan natychmiastowej wymagalności całej pozostałej do zapłaty kwoty zobowiązania wraz z ewentualnymi dodatkowymi należnościami z tytułu nieterminowości wpłat i do żądania natychmiastowej zapłaty.

L. i J. małż. L. dokonali terminowo wpłat 24 rat po 700,00 zł każda z nich. I tak w 2016 roku wpłacili: 27 maja – 700,00 zł, 24 czerwca – 700,00 zł, 20 lipca - 700,00 zł, 18 sierpnia- 700,00 zł i 21 września – 700,00 zł.

Już 17 czerwca 2016 roku wierzyciel (...) złożył wniosek egzekucyjny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Opocznie o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikom L. L. (1) i J. L. o wyegzekwowanie należności głównej w kwocie 59324,29 zł wraz z odsetkami i kosztami na podstawie tytułu wykonawczego z dnia 5.03.2015 r. i zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne przeciwko tym dłużnikom.

Wierzyciel (...) z siedzibą w K. pismami z dnia 3.10.2016 r. skierowanymi do L. L. (1) i J. L. w związku z uchybieniem terminowi spłaty zobowiązania z dnia 19.08.2014 r. w związku z uchybieniem terminowi spłaty postawił w stan natychmiastowej wykonalności całą należność w kwocie 65.310,37 zł wraz z odsetkami od dnia 4.10.2016 r.

L. L. (1) i J. L. podejmowali próby zawarcia z (...) z siedzibą w K. ugody dotyczącej spłaty należności wynikającej z tytułu wykonawczego będącego podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 795/16 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Opocznie poprzez zapłatę długu w miesięcznych ratach po 1000,00 zł każda z nich.

Do zawarcia proponowanej przez nich ugody nie doszło. Niemniej wpłacają oni regularnie od października 2016 roku na rzecz wierzyciela kwoty po 1000,00 zł miesięcznie wypełniając przysłane im blankiety

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo oparte na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie bowiem podniesione przez powodów okoliczności na uzasadnienie żądania pozwu tj. rozłożenie przez wierzyciela spłaty długu na raty na dzień wyrokowania nie uzasadnia żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

Wskazał, że w zawartej między stronami w dniu 19.08.2014 r. ugodzie dotyczącej spłaty należności zostały precyzyjnie określone raty i ich kwoty. Ze spłat rat w kwotach po 700,00 zł powodowie wywiązali się. Natomiast nie wywiązali się oni ze spłat następnych rat po 3.583,07 zł poczynając od września 2016 r. W toku procesu powodowie nie udowodnili, że zawarli z wierzycielem nową ugodę dotyczącą spłaty należności. Niewątpliwie próby zawarcia takiej ugody były przez nich podejmowane i nawet wpłacają oni regularnie po 1000,00 zł miesięcznie na przysyłanych im blankietach, jednakże pozwany kategorycznie zaprzeczył, że do porozumienia między stronami doszło.

Sąd odstąpił od obciążenia powodów na rzecz pozwanego kosztami procesu uznając, iż w dacie wniesienia powództwa powodowie wywiązali się z ugody zawartej między stronami w dniu 19.08.2014 r. i do tego dnia brak było podstaw do wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko nim.

Apelację od powyższego wyroku złożyli powodowie, zaskarżyli wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisu art 840 § 1 pkt 2 k.p.c., polegającą na niezasadnym uznaniu, że na dzień wyrokowania żądanie powodów pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości jest nieuzasadnione,
2. obrazę przepisu art 316 § 1 k.p.c. polegającą na błędnej ocenie stanu faktycznego występującego w sprawie na dzień wyrokowania, przez błędne uznanie, że powodowie nie udowodnili, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia kolejnej ugody rozłożenia wierzytelności na raty, zmieniającej uprzednią ugodę z dnia 19 sierpnia 2014 r.,
3. obrazę przepisu art. 230 k.p.c., polegającą na błędnym uznaniu, że strona pozwana kategorycznie zaprzeczyła faktowi zawarcia nowej ugody, pomimo tego, że od wielu miesięcy pozwany nie wypowiedział się co do pism kierowanych przez powodów do pozwanego i do Sądu, natomiast stan faktyczny w sprawie nie pozostawiał wątpliwości, że pozwany wbrew zajmowanemu stanowisku jednak rozłożył powodom należność na raty,
4. obrazę przepisu art. 60 k.c. oraz art 66 i 66¹ § 1 k.c. polegającą na pominięciu treści tych przepisów przy ocenie stanu faktycznego i zachowań stron po wrześniu 2016 roku, polegających na telefonicznym uzgodnieniu przez strony nowej raty spłaty zobowiązania, co potwierdziła strona pozwana przez przesłanie powodom miesięcznych blankietów spłat z wpisaną przez pozwanego nową kwotą, w oparciu o które powodowie dokonywali regularnych spłat zobowiązania.

Podnoszą te zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powodów zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona i podlega oddaleniu.

Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań, a dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, oparte na wnioskach wywiedzionych z przeprowadzonego dotychczas postępowania, było całkowicie prawidłowe.

W pierwszym rzędzie należy się odnieść do zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia przepisów postępowania, których prawidłowa wykładnia i zastosowanie w sprawie ma zasadnicze znaczenie dla oceny podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego, gdyż zasadniczą i pierwszoplanową kwestią jest ocena, czy stan faktyczny tkwiący u podstawy zastosowania przez sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku stosownych przepisów

prawnomaterialnych został ustalony w prawidłowym postępowaniu i tym samym w sposób wiążący Sąd II instancji przy rozpatrywaniu zarzutów z zakresu prawa materialnego.

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 316 § 1 k.p.c. wskazać należy, że w uzasadnieniu apelacji skarżący nie wskazali, na czym polega w jego ocenie to naruszenie, a co za tym idzie jakie uchybienie Sądu I instancji wiąże z naruszeniem tego przepisu. W szczególności nie może przynieść oczekiwanego w apelacji rezultatu powoływanie się na naruszenie wskazanego przepisu, gdy tymczasem apelacja sprowadza się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że nie doszło do zawarcia kolejnej ugody rozkładającej spłatę należności na raty. Zatem apelacja w istocie opera się na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., którego Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Skarżący powinien więc określić jakie dowody i z naruszeniem jakich kryteriów sąd uznał za wiarygodne i mające moc dowodową lub pozbawione takiej mocy i wiarygodności. Wymogów tych nie spełnia wniesiona apelacja, a omawiany zarzut nie znalazł rozwinięcia w uzasadnieniu podstaw apelacyjnych.

Z samego faktu posiadania przez powodów blankietów na kwotę po 1.000 zł nie można wywodzić, że doszło do nowej regulacji zasad spłaty przez powodów zadłużenia. W szczególności powodowie pomimo spoczywającego na nim w tym zakresie ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) nie udowodnili, że telefonicznie uzgodnili ze stroną pozwaną nową ratę zobowiązania.

Brak podstaw do uznania, że w rozpoznawanej sprawie zachodziły przesłanki do zastosowania art. 230 k.p.c. Przepis ten zezwala na uznanie za przyznane faktów, co do których strona przeciwna nie wypowie się. Tymczasem w przedmiotowej sprawie pozwany zaprzeczył zawarciu nowej ugody, na którą powoływali się powodowie.

Przechodząc do zarzutów naruszenia prawa materialnego wskazać należy, że prawidłowo ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny nie pozwalał na przyjęcie, że zachodzą podstawy do pozbawienia tytułu wykonawczego w oparciu o art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Na dzień wyrokowania nie ulegało wątpliwości, że powodowie byli zobowiązani do zapłaty stronie pozwanej należności objętej tytułem wykonawczym, jako że wobec uchybienia w zapłacie rat określonych ugodą z dnia 19 sierpnia 2014 r. cała objęta ugodą należność została postawiona w stan wymagalności. Powyższe było konsekwencją nie udowodnienia przez powodów, że została zawarta kolejna ugoda regulująca ratalną spłatę zadłużenia w odmienny sposób niż jak to przewidywała ugoda z dnia 19 sierpnia 2014 r.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Podstawę nieobciążania powodów kosztami procesu za instancję odwoławczą stanowił przepis art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Sędzia Ewa Tomczyk Sędzia Arkadiusz Lisiecki Sędzia Dariusz Mizera